

de bende van Adlan

Margaretha van Andel

Illustraties: Mark Janssen

OXFAM Novib

KLUITMAN

HOOFDSTUK 1

De Grot van de Geest

Op de helling van de oude grijze berg lopen drie jongens. Ze volgen een kronkelend ezelspad, dat hen steeds hoger leidt. Het pad wordt niet vaak gebruikt. Er liggen veel stenen en aan weerszijden staan struiken met lange, scherpe takken. De takken hangen alle kanten op, de jongens moeten ze steeds opzij duwen om verder te kunnen.

Het is nacht, maar helemaal donker is het niet. De maan is bijna vol en schijnt helder. Eromheen schitteren duizenden sterren. Toch moeten Adlan, Emmet en Ram goed opletten waar ze hun voeten neerzetten. Ze vorderen maar langzaam.

‘Dit is de splitsing,’ zegt Adlan, die voorop loopt. Hij

houdt zijn pas in en draait zich om. 'Hier moet je alleen verder, Emmet.' Hij wijst naar een nog smaller spoor, dat links van het pad steil naar boven loopt. 'Als je dit volgt, vind je de Grot van de Geest. Je ziet hem vanzelf. Ram en ik zullen hier op je wachten.'

Emmet kijkt omhoog. Het is alsof zijn buik ineens vol strakke elastieken zit die elk moment kunnen knappen. De Grot van de Geest is de griezeligste plek die er bestaat. En hij moet erin. Alleen.

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. Maar vanaf hier kan hij de grot niet zien, alleen de silhouetten van nog hogere bergen. De besneeuwde toppen glanzen in het maanlicht.

Zijn blik glijdt terug naar het bleke gezicht van de jongen tegenover hem. Hij ziet dat er diepe schaduwen liggen onder de donkere ogen. Even vraagt hij zich af of Adlan weer ziek is. Net zoals afgelopen winter, toen Adlans plek in de klas maandenlang leeg bleef.

Emmet weet dat Adlan aan een gevaarlijke ziekte lijdt. Er is iets niet goed met zijn longen. Wat er precies met hem aan de hand is, weet hij niet. Adlan vertelt er bijna niets over. Sommige mensen in het dorp fluisterden dat een djinn Adlans adem vergiftigt. Maar toen Emmet het aan zijn vader vroeg, zei die dat dat dom geklets was. Volgens hem had Adlans ziekte niets te maken met een boze geest. Hij had Emmet verboden aan zulke praatjes mee te doen.

‘Adlan...’ zegt Emmet zacht. ‘Blijven jullie echt hier? Alle twee?’

‘Tuurlijk,’ antwoordt Adlan. ‘Ram en ik wachten tot je terugkomt. We gaan niet weg. Daar hoeft je niet bang voor te zijn.’

‘Je hebt straks wel andere dingen om bang voor te zijn,’ merkt Ram op. Hij grijnst even en zijn ogen glanzen. ‘Ik ben blij dat ik dit niet meer hoeft te doen.’

Adlan fronst. ‘Doe niet zo flauw, Ram. Emmet weet best hoe gevaarlijk het is. Trouwens, je bibberde zelf ook als een gek, die keer dat jij naar boven ging.’

‘Sorry.’ Ram raakt even Emmets schouder aan. ‘Zo bedoelde ik het niet. ‘t Gaat vast goed. Echt. Je kunt het.’

Emmet haalt een paar keer diep adem. ‘Oké. Dan ga ik maar.’ En met die woorden begint hij te klimmen.

‘Het lukt je vast,’ hoort hij Adlan nog achter zich zeggen.

Al snel heeft Emmet de twee jongens een heel eind onder zich gelaten. Hoger en hoger gaat hij. Het pad is steil. Hij moet zijn beide handen gebruiken om extra houvast te vinden.

Waarom doe ik dit?

Hij zucht en duwt die gedachte weg. Natuurlijk weet hij waarom hij dit doet. Waarom hij nu, midden in de

nacht, op weg is naar de Grot van de Geest.

Het is de laatste proef die moet aantonen dat hij over leeuwenmoed beschikt. Als hij voor deze proef slaagt, mag hij eindelijk lid worden van de bende van Adlan.

En o, wat wil hij daar graag bij horen! Want deze bende is niet zomaar een bende. En de avonturen die ze beleven, zijn niet alleen voor de lol. Adlan, de leider, heeft een doel. Hij wil dat ze redders worden. Redders van mensen in nood.

In de bergen kan veel fout gaan. Je kunt uitglijden en in een ravijn vallen. Of vast komen te zitten op de gletsjer. Of verdwalen in een sneeuwstorm. Al die dingen gebeuren, ieder jaar weer. Soms met toeristen, maar ook met de mensen die er wonen. Dat weet iedereen. En het loopt niet altijd goed af, dat weet ook iedereen. Daarom wil Adlan een reddingsteam.

Maar om redder te worden, moet je de bergen heel goed kennen. Je moet ook heel moedig zijn. En het aller-, allerbelangrijkst volgens Adlan: je moet elkaar vertrouwen. Helemaal. Honderd procent. Alleen dan kun je samenwerken en mensen die in gevaar zijn echt helpen.

Al die dingen wil Emmet. Daar denkt hij aan, terwijl hij steeds verder klimt. Hij wil redder worden en bij Adlans bende horen.

Maar er is nog een reden waarom hij bij de bende wil. Hij wil iedereen bewijzen dat hij niet bang is voor de bergen en een echte jongen van de Himalaya is. Geen

stomme buitenlander, zoals sommige kinderen van het dorp hem noemen.

Vastberaden klemt hij zijn lippen op elkaar. Nog één proef. Het moet lukken!

En waarom zou het fout gaan? Alle andere proeven gingen hartstikke goed. Op de Sabeltandrots heeft hij laten zien dat hij een goede klimmer is. Ook lukte het hem een klont ijs in zijn blote handen te houden, net zolang tot die gesmolten was. Dat viel nog niet mee! Wat deed dat zeer – het duurde eeuwen voor hij weer een beetje gevoel kreeg in zijn vingertoppen. Gelukkig was de salamanderproef een makkie. Binnen een uur had hij ze allemaal gevangen, geen probleem voor een snelle jongen als hij.

Maar nu komt het erop aan, met deze laatste opdracht zal hij zijn moed bewijzen. Het is de test waar hij al wekenlang tegen opziet. Hij moet een nacht doorbrengen in de Grot van de Geest.

Er zijn veel grotten in de bergen rond Vijftop, het dorp waar Emmet woont. Maar met de grot waar hij naar op weg is, is iets vreemds aan de hand.

Volgens de dorpsbewoners woont er een djinn. Een wrede, gevaarlijke berggeest die alle bewoners van de Himalaya haat. Iedereen weet dat het beter is uit de buurt

van de grot te blijven. Vooral 's nachts, want dan zijn de kwade krachten van de geest het sterkst.

Er gaan veel verhalen over de plek. Zo was er eens een geit die in de buurt van de grot had gegraasd. Het beest kwam helemaal wild terug. Daarna gaf ze alleen nog bloedrode melk. Ook wordt er gefluisterd over mensen die spoorloos zijn verdwenen. Al deze dingen gebeurden lang geleden, maar toch...

Het pad is nu zo smal dat het bijna niet meer te zien is en het klimmen wordt steeds zwaarder. Steeds brokkelen er stukken steen weg onder Emmets voeten.

Ik moet, denkt hij. Ik moet het doen. En het moet goed gaan.

Dan ziet hij iets. Links van hem zit een gapende holte in de bergwand. Hij staat stil en staart naar het gat, dat lijkt op de opengesperde bek van een wild dier. Een bek die hem over enkele seconden zal opslokken. Hier moet hij zijn, hij heeft zijn doel bereikt. Deze opening is de ingang van de Grot van de Geest.

Hij zet nog een stap en ineens voelen zijn benen als stramme takken. Het is alsof ze niet meer verder willen.

Het pad waarop hij staat, kronkelt verder boven de grot. Wat zou hij graag doorgaan met klimmen! Weg van deze plek en van de boze geest.

Zijn blik gaat opnieuw naar de opening. *Je kunt het.* Dat was wat Ram zei.

‘Ik kan het,’ herhaalt Emmet fluisterend. ‘Ik kan het.’ Maar net als hij verder wil lopen, schiet er een donkere schaduw voor hem langs. Paniekerig deinst hij terug.

De schim zwenkt omhoog en landt precies boven de ingang van de grot.

Als bevroren blijft Emmet staan. Dan vertrekt zijn mond in een beverig lachje. Een vogel! Het is een raaf, ziet hij. Blijkbaar heeft hij het beest wakker gemaakt op zijn tocht naar boven. Even blijft hij naar de raaf kijken. Het maanlicht glanst op zijn diepzwarte veren. Alleen op zijn borst zit iets wits. Een lichte veer, precies onder zijn kop.

Vreemd, denkt Emmet. Misschien is het een ouwe raaf.

De glanzende ogen van de vogel zijn strak op hem gericht. Hij krijgt er een beetje de zenuwen van.

Dan wordt hij boos op zichzelf. Laat die raaf het heen en weer krijgen. Hij moet verder. Vastberaden zet hij zich weer in beweging.

De raaf laat een schorre schreeuw horen en klappert een paar keer met zijn vleugels.

‘Hoepel op,’ zegt Emmet. ‘Ga terug naar je nest.’ Met die woorden loopt hij de duisternis in. Achter zich hoort hij de vogel nog een keer krassen. Daarna wordt het stil.

Tastend bewegen Emmets handen langs de vochtig aanvoelende wand. Hij rilt. Het is koud in de grot. Een ander soort kou dan buiten op het pad. Hier voelt het alsof vingers van ijs over zijn rug kriebelen. En het is verschrikkelijk donker. Hoe hard hij zijn ogen ook inspant, hij ziet helemaal niets.

Twintig passen vanaf de ingang.

Dat is wat Adlan hem heeft uitgelegd. Zo ver moet hij de grot in, voor hij kan gaan zitten. Zitten en wachten tot de nacht voorbij is, tot hij weer terug mag naar buiten.

Emmet heeft nog maar zes stappen gezet, maar bij iedere stap voelt hij de ijzige vingers kouder worden.

Even staat hij stil. Ik kan hier stoppen, denkt hij. Daar komt niemand achter. Adlan en Ram kunnen vanaf hun plek de grot niet eens zien.

Hij aarzelt. Dan schudt hij zijn hoofd. Nee, dat kan hij niet maken. De jongens vertrouwen hem. En een echte redder houdt zich aan de afspraken, die doet niet aan vals spel.

Hij schaamt zich bijna dat hij eraan dacht. Natuurlijk zet hij door. Twintig passen. Dat is de afspraak. Daar zal hij zich aan houden.

Langzaam beweegt hij verder, stapje voor stapje.

Nog twee passen.

Nog een.

Hier... hier mag hij stoppen.

Behoedzaam knoopt hij de dunne deken los, die hij in

een bundel op zijn rug heeft meegedragen. Hij wikkelt de versleten stof om zich heen en laat zich zakken.

Met zijn rug leunt hij tegen de kille wand. Hij draait zijn hoofd en tuurt naar de opening van de grot. Gelukkig! Adlan had gelijk. Vanaf deze plek kan hij nog steeds iets van de sterrenhemel zien. Het is maar een klein stukje, maar het is duidelijk zichtbaar. En dat stukje moet hij in de gaten houden.

‘Als het buiten zo licht wordt dat je de sterren niet meer ziet,’ had Adlan gezegd, ‘dan mag je weer naar buiten. Dan is de proef voorbij.’

Emmet zucht. Hij weet het. Het wordt een lange nacht in deze stille grot.

Nou ja, stil... Plotseling wordt hij zich bewust van geluiden. Zacht geritsel en een vreemd suizen. Het is alsof er iemand dicht bij hem zwaar ademhaalt. Iets kouds en vochtigs blaast langs zijn wangen.

Zijn hart maakt een dubbele salto. De geest! Is dit de adem van de geest?

Hij knijpt zijn ogen stijf dicht, duizelig van angst, en durft zich niet meer te bewegen. Maar dan, na een tijdje, is het of zijn hoofd weer wat helderder wordt.

‘Sukkel,’ zegt hij zacht tegen zichzelf. Bijna moet hij lachen. Dat is natuurlijk geen geest. Het is gewoon de wind die door de opening van de grot blaast. En het geritsel? Een paar droge bladeren die naar binnen zijn gewaaid. Niks om bang voor te zijn.

Langzaam voelt hij zich rustiger worden. Hij doet zijn ogen weer open en werpt een blik op de verre sterren.

‘Ik kan het,’ fluistert hij. ‘Ik kan het.’

Zo zit hij daar, in elkaar gedoken op de harde bodem van de grot. Af en toe suft hij een beetje weg.

Hij weet niet hoeveel uren er zijn verstreken als hij opnieuw wat hoort. Van de ene seconde op de andere is hij klaarwakker.

Wat was dat?

Iets heeft hem uit zijn gedommel gerukt. Een raar geluid, anders dan het suizen van de wind of het droge ritselen van de bladeren. Maar wat?

Een moment moet hij aan de raaf denken die hem zo had laten schrikken. Is die naar binnen gevlogen?

Gespannen houdt hij zijn hoofd scheef. Dan hoort hij het weer. Een vreemd geschuifel, ergens diep achter in de grot.

Hevig geschrokken springt hij overeind. De deken valt van zijn schouders. Nee, dit is geen vogel. Dat weet hij plotseling zeker.

Opnieuw het schuifelende geluid, luider deze keer. Dichterbij ook.

Dit is 'm echt, schiet het door hem heen. De djinn. En hij komt op me af.